

Silvio D'Arzo
ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ

Μετάφραση-Επίμετρο
Δήμητρα Δότση

ΤΑ ΜΙΚΡΑ
ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Το σπίτι των άλλων

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ξένη λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Νοέμβριος 2025

Τίτλος πρωτοτύπου *Silvio D'Arzo, Casa d' Altri*, 1953

© 2025, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4640-4

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84640

Κ.Ε.Π. 6440, Κ.Π. 22650

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα, τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

SILVIO D'ARZO

Το σπίτι των άλλων

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ-ΕΠΙΜΕΤΡΟ

Δήμητρα Δότση

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

«Δηλαδή δεν φτάνει κανείς εκεί πάνω με το τρένο...»

«Όχι. Ούτε και με το λεωφορείο».

«...».

«Είναι τρεις ώρες με το μουλάρι. Και βέβαια όχι τον χειμώνα. Ούτε κι όταν λιώνουν τα χιόνια. Που πάει να πει ότι δεν θα φτάσετε ούτε σε πέντε».

«Μάλιστα... και φαντάζομαι πως θα έχει τουλάχιστον ένα όνομα».

«Ναι, έτσι νομίζω. Πρέπει να 'ναι το μόνο πράγμα που έχει».

Η πιο ηλικιωμένη έπιασε το αποκέρι και αργά αργά πήγε να ανοίξει το παράθυρο. Για ένα λεπτό μείναμε όλοι μες στο σκοτάδι.

Η ατμόσφαιρα τριγύρω ήταν βιολετιά, βιολετιά ήταν και τα μονοπάτια και τα χορτάρια στα βοσκοτόπια, τα φαράγγια και οι βουνοκορφές· εκεί, μες στη σκιά, μακριά, είδαμε να κατηφορίζουν προς το χωριό τέσσερα πέντε φανάρια.

«Είναι οι άντρες που κατεβαίνουν από τα βοσκοτόπια» μουρμούρισε, επιστρέφοντας προς το μέρος μας. «Σε δέκα λεπτά θα 'ναι εδώ».

Έτσι ήταν, οπότε κι εγώ πήρα μια ανάσα ανακουφισμένος. Δεν σκαμπάζω από λόγια, ντρέπομαι για να 'μαι ειλικρινής, ούτε και τα πάω καλά με τους αποχαιρετισμούς. Ιδίως μ' αυτούς. Στα κλεφτά, προχώρησα προς την πόρτα.

«Λοιπόν, έτσι θα γίνει, πάτερ» μου είπε μια, παίρνοντάς με στο κατόπι. «Εμείς θα τον πλύνουμε και θα τον ξυρίσουμε. Το ντύσιμο θα το αναλάβουν απόψε οι άλλοι».

«Αύριο θα στείλω τη Μέλιντε να ράψει το σάβανο» είπα. «Και με τις μοιρολογίστρες;»

«Ζητούσαν τριακόσιες πενήντα λιρέτες, και να τους πληρώσουμε κι από πάνω το φαγητό και τον ύπνο

τους. Μπορούμε και χωρίς αυτές. Άλλωστε, είναι πολύ πιθανόν να έρθουν κι οι συγγενείς μας απ' το Μπράινο».

«Ναι, μάλλον δεν αξίζει τον κόπο» είπα εγώ. «Θα 'χουμε κόσμο αύριο. Δούλευε και στις μαγιάτικες θεατρικές εκδηλώσεις, έτσι δεν είναι;»

«Ναι. Έκανε τον Ιακώβ. Και μια φορά και τον Κάρολο, τον βασιλιά της Γαλλίας. Πάντως, μετά από πενήντα χρόνια βοσκής εκεί πάνω στο Μπόμπιο, τελικά οι πάντες ξέρουν τους πάντες».

Δίπλα στο τσουβάλι με τα φύλλα καθόταν η χήρα. Δύσκολα κλαίει κανείς εδώ πάνω. Στεκόταν κι εκείνη ασάλευτη, με βλέμμα απλανές σαν τη γριά του Καθεδρικού στην πόλη, που κάθεται εκεί και περιμένει ένα κέρμα. Τα εγγόνια τα είχαν πάει στον στάβλο.

«Καληνύχτα» ψιθύρισα. «Αύριο θα 'μαι εδώ στις εφτά».

Έγνεψε καταφατικά. Δυο τρεις γυναίκες με συνόδεψαν μέχρι κάτω.

Τα σκυλιά και τα μπρούντζινα κουδούνια ακούγονταν τώρα πιο καθαρά, μπλέκονταν κάθε τόσο με έναν θόρυβο που θύμιζε πανούκλα. Πίσω από ένα τζάμι ένα παιδί έβηχε και από τους στάβλους ακούγονταν κλοτσιές από μουλάρια και ήχοι από στομίδες ζώων.

Είχε αρχίσει να κάνει ψύχρα. Διέσχισα την πλατειούλα με το χαλίκι και δυο δρόμους όχι πιο φαρδιούς από μια οργιά· ήταν τόσο στενοί, σας λέω, που ένας Φάλσταφ σαν κι εμένα ίσα ίσα που χωρούσε ξυστά, με τους αγκώνες του να γδέρνονται στους τοίχους.

Στον βάλτο στράφηκα από την άλλη για να κοιτάξω προς τα κάτω. Εφτά σπίτια. Εφτά σπίτια κολλημένα και τίποτε άλλο, μαζί με δυο καλντερίμια, μια αυλή που την αποκαλούν πλατεία, έναν βάλτο κι ένα ρέμα, και βουνά μέχρι εκεί που φτάνει το μάτι.

Οι τρεις γριές στέκονταν ακόμη εκεί, ακίνητες στο σκαλοπάτι του σπιτιού, κάτω από το φωτισμένο, ανοιχτό παράθυρο.

«Ιδού το Μοντέλιτσε» είπα. «Αυτό είναι όλο κι όλο, και κανείς δεν το ξέρει».

Και πήρα τον ανήφορο.

«Μια τέλεια ιστορία».

Εουτζένιο Μοντάλε

«Ένα κλασικό έργο του 20ού αιώνα».

Πιερ Πάολο Παζολίνι

Ένας ηλικιωμένος ιερέας συναντά μια μοναχική γυναίκα, πλύστρα σε ένα φτωχικό ορεινό χωριό, ξεχασμένο από Θεό και ανθρώπους. Η γυναίκα ζητά απεγνωσμένα μια απάντηση: την άδεια να δώσει τέλος στη ζωή της ή ίσως έναν λόγο να συνεχίσει να ζει. Ο ιερέας, διχασμένος ανάμεσα στο καθήκον και στη συμπόνια, αναζητά μέσα του εκείνη την αλήθεια που θα μπορούσε να τη λυτρώσει. Μέσα από λιγοστούς διαλόγους και απέραντες σιωπές που μοιάζουν να αντηχούν στα φαράγγια της επιβλητικής φύσης, το *Σπίτι των άλλων* συμπυκνώνει τη βαθιά αγωνία του ανθρώπου μπροστά στο ανείπωτο, την αδυναμία της πίστης να απαντήσει στα πιο ουσιαώδη ερωτήματα της ύπαρξης. Με γλώσσα διαυγή και λιτή, φορτισμένη με ποιητική ένταση, ο Σίλβιο Ντ' Άρτσο υπογράφει έναν στοχασμό πάνω στη μοναξιά και στην ανθρώπινη ευθραυστότητα. Ένα αριστούργημα της ιταλικής λογοτεχνίας του εικοστού αιώνα που μεταφράζεται για πρώτη φορά στα ελληνικά.

ISBN: 978-618-03-4640-4

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84640

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book